

בבית המשפט העליון

בש"פ 7604/18

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשים: 1. אברהמים טאה
2. מחמד טאה
3. נאצר טבנגה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 9.10.2018 בעמ"ת 15328-10-18 שניתנה על-ידי כבוד השופט צ' קפאח

בשם המבקשים: עו"ד יהודה ששון

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 9.10.2018 (עמ"ת 15328-10-18, השופט צ' קפאח) בעניין מעצרים של המבקשים עד תום ההליכים נגדם. בית המשפט המחוזי קיבל ערר שהוגש מטעם המדינה על החלטת בית משפט השלום בתל אביב בעניין מיום 7.10.2018 (מ"ת 58584-08-18, השופט ר' פרי).

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 29.8.2018 הוגש כתב האישום נגד שלושת המבקשים, שהם תושבי הרשות הפלסטינית (להלן: הרשות) ושני נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים הנוספים, וכולם ביחד: הנאשמים), תושבי ישראל. למחרת היום הוגש נגדם כתב אישום מתוקן, והוא זה שיידון בהמשך הדברים. על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 17.8.2018 בשעות הערב נכנסו הנאשמים אל תחומי ישראל דרך מעבר בית"ר בשני כלי רכב

שבבעלות הנאשמים הנוספים (להלן: כלי הרכב), מבלי שהיה בידי המבקשים היתר כניסה לישראל. בהמשך אותו ערב נסעו המבקשים ואחד מהנאשמים הנוספים לקריית אוננו באחד מכלי הרכב, כשבמושביו האחוריים ועל רצפתו של כלי הרכב הוסתרו אמצעים שונים לצורך פריצה. בהגיעם לקריית אוננו התפרצו הנאשמים לבית מגורים שהיה שומם באותה עת, דרך אחד מחלונותיו (להלן: בית המגורים). בעת שעשו זאת, ריססו הנאשמים בגז פלפל את שתי הכלבות שהיו מצויות במקום.

3. לפי המתואר בכתב האישום, הנאשמים זרעו אי-סדר והרס בבית המגורים, וגנבו מתוכו רכוש בשווי אלפי שקלים. בשלב מסוים נמלטו הנאשמים מבית המגורים אל שני כלי הרכב שעמם הגיעו והחלו לנסוע לכיוון מעבר מכבים, כאשר נעצרו בדרך על-ידי כוחות משטרה. במהלך ביצוע המעצר, זינק המבקש 2 מכלי הרכב כשבידיו חפצים שונים שנגנבו מבית המגורים. כאשר נתפס לבסוף על-ידי השוטרים שדלקו אחריו, התנגד המבקש 2 לאיזוקו בכוח.

4. בגין המעשים המתוארים לעיל, יוחסו למבקשים העבירות הבאות: כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל), גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29(א) לחוק, החזקת כלי פריצה לרכב לפי סעיף 413 לחוק בצירוף סעיף 29(א) לחוק, התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק בצירוף סעיף 29(א) לחוק, וכן קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א) לחוק. בנוסף לכך, למבקש 2 יוחסה גם עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק. להשלמת התמונה יצוין כי לנאשמים הנוספים יוחסו העבירות שיוחסו למבקשים 1 ו-3, למעט עבירת כניסה לישראל שלא כחוק, וכי לאחד מהם יוחסה גם עבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

5. לצורך הדיון שבפני אציג את עיקרי הדברים הנוגעים להחלטות המעצרים בעניינם של הנאשמים, מבלי להידרש לכלל פרטיהן. הנאשמים נעצרו לראשונה ביום 17.8.2018. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה זו נטען כי נשקפת מהנאשמים מסוכנות, וכי בשל שימושם בגז פלפל כנגד בעלי חיים וכניסתם לבית המגורים בשעה בה נוהגים אנשים לשהות בביתם, זו אינה מוגבלת לעבירות רכוש בלבד.

6. ביום 5.9.2018 קבע בית משפט השלום כי קיימות ראיות לכאורה בעניינם של המבקשים, וכן כי קיימת בעניינם עילת מעצר מסוג מסוכנות "ברף הגבוה". בהמשך לכך, הורה בית משפט השלום על קבלת תסקירי מבחן בעניינם של המבקשים.

7. ביום 4.10.2018 וביום 7.10.2018 הוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של המבקשים 1 ו-3. ביחס למבקש 1 קבעו גורמי שירות המבחן כי הוא נעדר דפוסים עברייניים וכי ביצע את העבירות על רקע תקופה משברית בחייו. ביחס למבקש 3 נקבע כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע. יחד עם זאת, הודגש כי בהיעדר יכולת לבחון חלופת מעצר בעניינם של מבקשים אלה בישראל אין ביכולתם של גורמי שירות המבחן להמליץ על שחרורם ממעצר. יצוין כי בעניינו של המבקש 2 לא הוגש תסקיר עד למועד שנקבע לכך על-ידי בית משפט השלום, ושירות המבחן ביקש ארכה לצורך הגשתו.

8. ביום 7.10.2018, הורה בית משפט השלום על שחרורם של המבקשים ממעצר. זאת, בתנאי שייחתמו ביחס לכל אחד מהמבקשים שתי ערבויות צד ג' בסך 50,000 שקלים, וכן שיופקדו על-ידי כל אחד מהם 30,000 שקלים בקופת בית המשפט בצירוף חתימה על ערבות עצמית בסך 50,000 שקלים.

9. בית משפט השלום ציין שהעבירות מושא כתב האישום נגד המבקשים לא יכלו לצאת אל הפועל ללא הפעולות שביצעו הנאשמים הנוספים – ששחררו ביום 27.9.2018 (השופט א' הרמלין) למעצר בית מלא בפיקוח בבתי משפחותיהם שבמזרח ירושלים ובאבו-גוש – כבעלים של כלי הרכב. בהמשך לכך, ציין בית משפט השלום כי הוא מנחה עצמו בקביעתו של בית משפט זה לפיה אין בעובדה שנאשם מסוים הוא תושב הרשות כדי להצדיק את מעצרו עד תום ההליכים, מקום שבאותן נסיבות תושב ישראלי היה משתחרר לחלופת מעצר (בש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.2013) (להלן: עניין קונדוס)). בית משפט השלום הוסיף כי המבקשים עצורים פרק זמן ניכר, כי זהו מעצרו הראשון וכי הם נעדרו עבר פלילי. עוד ציין בית משפט השלום כי התרשם לחיוב מהערבים שהוצעו בעניינם של המבקשים ומיכולתם להבטיח את העמידה בתנאי השחרור ממעצר, ובכלל זאת את התייצבותם של המבקשים לדיונים. לסיום, בית משפט השלום העיר כי הרחקתם של המבקשים לאזור צפויה לתרום לצמצום המסוכנות הנשקפת מהם. בנסיבות העניין, נקבע כי אין לחכות לתסקיר בעניינו של המבקש 2, שכן בלאו הכי אין ביכולתו של שירות המבחן לבחון חלופות מעצר שלא בישראל. בית משפט השלום הורה על עיכוב ביצוע החלטתו ביממה, לצורך בחינת האפשרות להגשת ערר מטעם המדינה.

10. המדינה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי. ביום 9.10.2018 קיבל בית המשפט המחוזי את הערר והורה על מעצרו של המבקשים עד לתום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי המסוכנות הנשקפת מן המבקשים היא "ברף הגבוה", כי יש להשית עליהם תנאים מגבילים, וכי בשל העובדה שהמבקשים הם תושבי הרשות, חלופת מעצר בית או מעצרו עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני אינם בגדר אפשרויות ישימות בעניינם. כן קבע בית המשפט המחוזי שאין בערבויות צד ג' כדי להפיג "במאומה" את המסוכנות הנשקפת מן המשיבים, אשר יוכלו "בכל רגע נתון" להיכנס לתחום מדינת ישראל. כמו כן, נקבע כי אין בערבויות כדי להבטיח את התייצבות המשיבים למשפט, שכן הערבים יוכלו להתנער מאחריות זו בהינתן מניעה ביטחונית או אחרת של המשיבים להיכנס לתחומי מדינת ישראל.

בקשת רשות הערר

11. בקשת רשות הערר מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. לטענת המבקשים בית המשפט המחוזי שגה בכך שבחר להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום, ולא כל שכן בשים לב להחלטה בעניינם של שני הנאשמים הנוספים, שנקבע כי חלקם בפרשה חמור יותר. לשיטת המבקשים, מתקיימות בעניינם נסיבות המצדיקות מתן רשות ערר, הן בשים לב להפלייתם בהשוואה לנאשמים הנוספים והן בשל כך שהחלטה מבוססת על גישה שאינה מאפשרת שחרור לחלופה של תושבי הרשות וזאת בניגוד לפסיקתו של בית משפט זה (בהפניה לעניין קונדוס). כן טוענים המשיבים כי קביעת בית המשפט המחוזי שהערבויות בעניינם אינן מפיגות כהוא זה את המסוכנות הנשקפת מהם היא "תיאורטית", ועומדת בסתירה לדיני המעצרים.

דיון והכרעה

12. לאחר שבחנתי את הבקשה אני סבורה שדינה להידחות, מבלי להידרש לתגובת המדינה. כידוע, אמת המידה למתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" היא מחמירה, וזו ניתנת רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם (ראו למשל: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011); בש"פ 1712/17 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.3.2017); בש"פ 4174/18 גמאל גבאלי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.6.2018)). הבקשה אינה מעוררת שאלה עקרונית, אלא שאלה יישומית הנוגעת לנסיבותיהם הקונקרטיות של המבקשים. בית המשפט המחוזי קבע כי אין די בתנאים שנקבעו לצורך הבטחת התייצבותם של המבקשים, ואין להבין

את החלטתו כקובעת כלל עקרוני. זאת ועוד: עם כל הצער הכרוך בדבר, לא אחת שוני בין החלופות המוצעות בעניינם של מספר נאשמים באותה פרשה עשוי להשליך על האפשרות לשחררם לחלופת מעצר.

13. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בחשון התשע"ט (4.11.2018).

ש ו פ ט ת